

Sygn. akt II AKz 673/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Bożena Summer-Brason

Sędziowie: SA Marek Charuza

SA Iwona Hyla (spr.)

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **Z. S. (S.)**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. art. 148 § 1 kk i z art. 157 § kk w zw. z art. 11 § 2 kk

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 7 października 2014 roku, sygn. akt V K 84/14

w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 października 2014 r. wydanym na rozprawie głównej w sprawie o sygn. akt V K 84/14, Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył wobec oskarżonego Z. S. do dnia 19 stycznia 2015 r. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt V Kp 367/13.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 249 § 1 kpk poprzez przedłużenie stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, mimo iż zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia, iż istnieje duże prawdopodobieństwo popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu. W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ocenić należało jako bezzasadne.

Przede wszystkim wskazać należy, iż Sąd Okręgowy – wbrew twierdzeniom skarżącego - trafnie przyjął, że w niniejszej sprawie zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa (art. 249 § 1kpk). Na owo duże prawdopodobieństwo wskazuje zgromadzony dotychczas materiał dowodowy,

w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonej B. M., protokołu oględzin miejsca zdarzenia i rzeczy, zeznań świadków, opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWK w K., opinii biegłego z zakresu chirurgii, opinii sądowo-psychiatrycznej. Odnosząc się w tym miejscu do argumentów zaprezentowanych przez obrońcę oskarżonego w złożonym zażaleniu, a dotyczących zeznań funkcjonariuszy Policji wykonujących na miejscu zdarzenia w inkryminowanym dniu szereg czynności związanych z zatrzymaniem oskarżonego, jak również i tego, że Z. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu jedynie w postępowaniu przygotowawczym, zaś w postępowaniu sądowym zaprzeczył zamiarowi pozbawienia życia pokrzywdzonej, podkreślić trzeba, że w istniejącym obecnie stanie rzeczy, trafnie Sąd Okręgowy przyjął, że zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu na podstawie pozostałych zebranych do tej pory dowodów. Ustalenie tego, czy istniejące obecnie prawdopodobieństwo przekształci się w pewność, czy też doprowadzi do innych wniosków stanowi przedmiot toczącego się postępowania sądowego, zaś ostateczne wypowiedzanie się w tej kwestii na obecnym, incydentalnym etapie postępowania zażaleniowego, byłoby przedwczesne i nieuprawnione. Do spełnienia przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych na tym etapie wystarczający jest bowiem duży stopień prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i taki stopień, w ocenie Sądu Apelacyjnego, w dalszym ciągu istnieje.

Analiza akt sprawy wskazuje także, że słusznie wskazał Sąd I instancji, iż w dalszym ciągu aktualne pozostają również przesłanki szczególne stosowania aresztu tymczasowego, określone w art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 kpk oraz w art. 263 § 3 kpk.

Odnośnie przesłanki z art. 258 § 1 pkt 2 kpk wskazać należy, iż orzecznictwo zgodnie podkreśla, że istnienie tej przesłanki musi być potwierdzone, bądź to podejmowaniem przez oskarżonego konkretnych działań bezprawnych, utrudniających postępowanie, bądź też specyfiką gromadzonych dowodów (zwłaszcza osobowych), bądź też istniejących powiązań między podejrzanym a świadkami. W rozpoznawanej sprawie, z uwagi na fakt, iż oskarżony bardzo dobrze zna zeznających świadków oraz pokrzywdzoną, z którą to przez kilka lat pozostawał w związku nieformalnym, zachodzi uzasadniona obawa, że przebywając na wolności mógłby on bezprawnie wpływać na treść zeznań tych osób tym bardziej, że wyjaśnienia oskarżonego złożone przed sądem różnią się w pewnych kwestiach od zeznań złożonych przez pokrzywdzoną i świadków.

Ponadto ze względu na charakter stawianego oskarżonemu zarzutu oraz całokształt okoliczności podmiotowo – przedmiotowych sprawy, nie budzi wątpliwości stwierdzenie, że w razie potwierdzenia w procesie winy i sprawstwa, oskarżonemu grozi wymierzenie surowej kary pozbawienia wolności. Słusznie zatem Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że sama możliwość wymierzenia surowej kary pozbawienia wolności stwarza domniemanie, iż sprawca przebywając na wolności mógłby podejmować działania destabilizujące proces karny. Grożąca bowiem realnie surowa kara pozbawienia wolności sprawia, że koniecznym staje się przyjęcie przewidzianego w art. 258 § 2 kpk domniemania, w postaci uzasadnionej obawy podejmowania z jego strony działań mających na celu destabilizację procesu i nie jest wymagane wykazywanie, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające obawę, iż oskarżony będzie utrudniać postępowanie. Pogląd ten od dawna nie budzi wątpliwości

w orzecznictwie sądowym, w tym Sądu Najwyższego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I KZP 18/11).

Również okres na jaki przedłużono stosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego, zważywszy na liczbę i charakter czynności koniecznych do przeprowadzenia na planowanych rozprawach, a także relatywnie niezbyt długi czas dotychczasowej izolacji Z. S. jest okresem stosownym do potrzeb toczącego się postępowania sądowego.

Z tych wszystkich względów, skoro stosowanie w niniejszej sprawie innego aniżeli areszt tymczasowy środka zapobiegawczego byłoby obecnie niewystarczające dla zapewnienia niezakłóconego przebiegu procesu, a jednocześnie nie zachodzi wobec oskarżonego przesłanka negatywna z art. 259 § 1 kpk, należało orzec jak na wstępie.

Z.:

1. odpis postanowienia doręczyć:

- oskarżonemu i jego obrońcy oraz Dyrektorowi właściwego AŚ;
- akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 29 października 2014 roku.